



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 128/12
17.01.2013. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Вере Пешић и Олге Ђуричић, чланова већа, са саветником суда Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући по захтеву Комисије за хартије од вредности Републике Србије, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 16 У 21426/10 од 26.01.2012. године, уз учешће противне странке Б.д.д. М.Д. АД Б., чији је пуномоћник М.Ц.Л., адвокат из Б., у предмету инспекцијском, у нејавној седници већа одржаној дана 17.01.2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом уважена је тужба тужиоца Б.д.д. М.Д. АД Б. и поништено решење Комисије за хартије од вредности Републике Србије број 6/0-17-393/82-09 од 29.03.2010. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Поништеним решењем од 29.03.2010. године ставом 1. диспозитива наложено је тужиоцу да отклони следеће неправилности: да сагласно чл. 117. ст. 3. Закона о тржишту хартија од вредности и других финансијских инструмената као професионални учесник на финансијском тржишту обавести Комисију за хартије од вредности о могућим односно уоченим манипулацијама на тржишту; да у поступку пријема налога куповине, односно продаје хартија од вредности, води рачуна о примени чл. 165. ст. 1. тач. 3. Закона о тржишту хартија од вредности и других финансијских инструмената (који се односи, између осталог, на обавезу одбијања пријема налога за куповину односно продају хартија од вредности када се утврди да би извршењем таквог налога биле прекршене одредбе овог закона о забрани манипулације); да се пријем налога од стране клијента врши на начин прописан чл. 42. и 45. Правилника о условима за обављање делатности брокерско-дилерског друштва, односно према прописаном садржају налога и књиге налога, тј. да у случају пријема налога у пословним просторијама тужиоца налоге примају лица са лиценцом брокера (лице које поседује одређени цензус знања, а што се потврђује поседовањем сертификата о положеном стручном испиту); ставом 2. диспозитива, привремено је забрањено тужиоцу обављање свих послова из дозволе за обављање делатности брокерско-дилерског друштва у трајању од 30 дана; ставом 3. диспозитива утврђено је да рок за отклањање неправилности из тачке 1. алинеје 1, 2 и 3 овог решења је одмах приликом обављања послова; ставом 4. диспозитива утврђено је да се забрана послова из дозволе за обављање делатности брокерског дилерског друштва тужиоца не односи: на налоге унете у систем трговања Б.б. АД Б. до тренутка пријема решења као и повлачења налога, који ће се обављати путем помоћне радне станице на "Београдској берзи" АД; на послове које ће тужилац предузети у циљу отклањања неправилности како је то наложено тачком 1 овога решења; на послове преноса хартија од вредности са власничких рачуна који се воде код тужиоца као члана централног регистра хартија од вредности на власничке рачуне код другог члана Централног регистра хартија од вредности, на захтев и по налогу клијента; ставом 5. диспозитива, сагласно чл. 34. ст. 3. Правилника о условима и начину вршења надзора над пословањем учесника на финансијском тржишту, наложено је тужиоцу да не наплаћује клијентима трошкове за обављање преноса хартија од вредности из тачке 6. алинеја 3. овога решења и ставом 6. и 7. диспозитива утврђено је да рок за извршење овог решења почиње наредног дана од дана пријема решења и да је решење коначно.

У захтеву, поднетом на основу чл. 49. Закона о управним споровима, подносилац побија законитост правноснажне пресуде Управног суда 16 У 21426/10 од 26.01.2012. године, због повреде закона. Наводима захтева указује да је побијана пресуда донета уз повреду чл. 196. ст. 3. и чл. 201. ст. 1. Закона о општем управном поступку, јер се на комисију, као самосталну организацију, пре односи ст. 2. чл. 201. Закона о општем управном поступку, којим је прописано да решење које је донео колегијални орган потписује председавајући, ако законом или другим прописом није друкчије одређено. Истиче да је Комисија за хартије од вредности независна и самостална организација Републике Србије, да не може пренети службена овлашћења на друга лица – запослене који имају прописану стручну спрему као и па

престих службени овлашћења на друга лица – запослене који имају професиону стручну спрему, као и да право потписа на поништеном решењу имају сви чланови Комисије. Указује да је у том својству поништено решење потписао члан комисије, др Д.М., по писменом овлашћењу председника комисије број 1/0-01-379/6-04 од 26.11.2004. године, датом у складу са чл. 20. Статута. Надаље се у захтеву наводи да Комисија, као самостална институција, није уклопљена у структуру осталих органа управе због чега не подлеже принципу одлучивања путем већања и гласања, већ сагласно чл. 236. ст. 3. Закона о тржишту хартија од вредности, одлучује већином гласова свих чланова, укључујући и председника, а чл. 34. ст. 1. Статута комисије прописано је да је рад комисије јаван. Предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев и укине побијану пресуду Управног суда, а предмет врати на поновно одлучивање или да исту преиначи и одбије тужбу.

Противна странка, којој је захтев уредно достављен, у остављеном року није доставила одговор на захтев.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу чл. 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, Управни суд је оцењујући законитост оспореног решења нашао да то решење није потписао председник комисије М.Ш., као службено лице које у складу са Законом о тржишту хартија од вредности и Статутом Комисије представља и заступа комисију, руководи њеним радом и потписује акте које доноси комисија, већ је "за" председника комисије решење потписало друго лице нечитког потписа, за које из члана 173. став 1. и члана 222. став 2. Закона о тржишту хартија од вредности и других финансијских инструмената и чл. 192. Закона о општем управном поступку, на који се тужени орган и позвао у уводу решења, не произилази да је овлашћено да решење потпише. Стога је, по оцени Управног суда, оспорено решење засновано на битној повреди правила поступка из чл. 201. и 196. став 3. Законом о управном поступку. Поред тога, Управни суд је нашао да се у достављеним списима туженог не налази записник о већању и гласању сачињен у складу са чл. 69. Закона о општем управном поступку. Како је Комисија за хартије од вредности, према чл. 229. и 236. Закона о тржишту хартија од вредности и других финансијских инструмената као и чл. 10. Статута Комисије, колегијални орган који у решавању у управним стварима сходно примењује одредбе Закона о општем управном поступку, Управни суд је закључио да је и учињена повреда правила поступања прописана чл. 69. Закона о општем управном поступку, од битног утицаја на законитост оспореног решења.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је пресуда донета без повреда правила поступка и да је законитост оспореног решења оцењена правилном применом одредаба Закона о општем управном поступку, а сагласно одредбама Закона о тржишту хартија од вредности и других финансијских инструмената ("Сл. гласник РС" 47/2006) и Статута Комисије за хартије од вредности. При томе су у образложењу побијане пресуде за ту оцену дати довољни и јасни разлози које у свему прихвата и овај суд.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева да сви чланови комисије имају писмено овлашћење председника комисије да поступају и потписују све акте донете у управном поступку и да Комисија, као самостална институција, није уклопљена у структуру осталих органа управе због чега не подлеже принципу одлучивања путем већања и гласања, па налази да ови наводи нису основани. Одредбом чл. 225. ст. 1. Закона о тржишту хартија од вредности и других финансијских инструмената ("Сл. гласник РС" 47/2006), прописано је да комисија у решавању у управним стварима сходно примењује Закон о општем управном поступку, осим ако овим законом није друкчије одређено. Одредбама чл. 228. и 236. Закона о тржишту хартија од вредности и других финансијских инструмената, као и сагласно њима датим одредбама чл. 10., 11. ст. 1. и 18. ст 1. тач. 6. Статута Комисије за хартије од вредности, прописано је да Комисија за хартије од вредности у управним стварима одлучује као колегијални орган. Међутим, означеним као ни осталим одредбама наведених законских прописа потписивање решења од стране овлашћеног лица, као ни одлучивање комисије, као колегијалног органа, није друкчије одређено, па се и по налажењу Врховног касационог суда, у конкретном случају на ова питања у поступку доношења оспореног решења сходно примењују одредбе Закона о општем управном поступку. Стога је, по оцени овога Суда, правилно закључивање из образложења побијане пресуде да су учињене повреде правила поступања прописане чл. 201. у вези са чл. 196. ст. 3. Закона о општем управном поступку, као и чл. 69. истог закона, од битног утицаја на законитост оспореног решења.

Налазећи да ни остали наводи захтева нису од утицаја на другачију одлуку суда о законитости побијане пресуде, Врховни касациони суд је на основу чл. 55. ст. 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 17.01.2013. године, Узп 128/12

Записничар,

Радојка Маринковић,с.р.

Председник већа - судија,

Снежана Живковић,с.р.